

הכתוב להיים

קטעים נבחרים ממכתביו ושיחותיו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

– ותלך לדרוש את ה' | מבט חד על אמונה בדור תהפוכות –

תבואה (סוכה יד), ובילקוט תארו היאך זה היה שטוח ומתחנן שכל בן שאתה נותן לי יהיה מהצדקת הזו, והיא גם אמרה והפצירה שתזכה להפקד מאיש קדוש זה שמהרגע הראשון שראתה אותו הדור ועסוק בתפילה בנשאו את ידיו תמהה מפניו והשמיטה עצמה לארץ. (לעיל כד טז)

אמר ר' יצחק - מפני מה היו אבותינו עקורים מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים (בימות טז). אברהם ושרה טומטומין היו שנאמר הביטו אל צור חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם, יצחק עקור היה ומדכתיב לנכח משמע ששניהם עקורים היו (סס).

האבות הקדושים אשר רצו לפניו ית' כסוסים בבצעי המים שמחו דבר יום ביומו על הקשר הנפלא שנוצר בינו ית' לבינם ביודעם שהוא מתאוה לתפילתן של צדיקים והפליא לעשותם עקורים וטומטומים נעדרי כח ההולדה כדי שיתגדל ויתקדש שמו על ידם, שעל ידי עתירתם והפצרתם מהפכים המה מדת רוגז למדת רחמים, וכל כמה שתוחלתם ממתנת מלהתגשם ועדיין מרחשן שפתיהו מתהדק הקשר בינם ונפתולי אלקים נפתלים המה עמו ובעת שתעלה עת רצון לפניו אברם אינו מוליד ושרי אינה יולדת אבל יוציאם הוא מתחת השמים וירימם מעל לאיצטגנינותם ויבטיח להם כי ירבה זרעם כעפר הארץ וכחול אשר על שפת הים.

ואף כשנוכחים לדעת כי יש בכח תפילת אברהם להסיר עוצר רחם מעל ממלכתו של אבימלך שעצר ה' כל רחם שבהם, משתמש הוא בעצה והסגולה הבדוקה של כל המתפלל על חברו והוא צריך לאותו הדבר הוא נענה תחילה ואזי נזכרת שרה ונפקדת כאשר אמר.

וכן יצחק המעתיר והמפציר עבור זכירתו ופקידתו בבן מוכן לילך בסוף כ' שנות המתנה להר המוריה - מקום שמסר נפשו בו והניח לאביו לעוקדו ולקושרו היטב כדי שלא יקלקל הזבח - ולהזכיר זכות הנעקד ואפרו הצבור על גב המזבח לפניו ית', והיא שעמדה לו ולרבקה שתשמע תפילתו. (ילקוט תולדות)

אבל בשום אופן לא עולה על דעתם לפנות לנביא ה' ולדרוש ממנו [לא אותן] שיפעל ישועות ויבטיח בן או שיברך לבן, כי יודעים הם שמפתח של חיה הוא אחד מג' מפתחות של הקב"ה שלא נמסרו ביד שום שליח. (תענית ב:)

ואף זו שתבעה את בעלה הצדיק "הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי" (בראשית א: א) ובאמת רצתה רחל לומר **שיתפלל עליה** עד שיתן לה בנים **על כל פנים** ואם אין שתמית את עצמה בצער ותשבה כי באהבתו אותה יתענה יעקב וילבש שק ואפר ויתפלל עד שיהיו לה בנים שלא תמות בצערה, ננזפה על ידו וכך ענה את המעוקה **שאין תפילת הצדיקים בידם** שתשמע ותענה על כל פנים ושאינו במקום אלקים שיפקוד העקרות על כל פנים. ולבסוף כשראתה הצדקת שלא תוכל להסמך על תפילת יעקב שבה **להתפלל על עצמה** אל שומע צעקה, וזכתה שזכר אותה אלקים ויפתח את רחמה, ומכאן הוכיחו בריש תענית הנ"ל שאין מפתח של החיה נמסר ביד שום שליח.

וברש"י ציין שגם זכירה זו היתה בזכות שמסרה הסימנים לאחותה כדי שלא תבוש, ובזכות צערה ופחדה שלא תפול בחלקו של עשו לכשיגרשנה יעקב.

וכשבלהה שפחתה ניתנת ליעקב כדי שתבנה היא ממנה מנציחה היא בשמות בניה את הסיבה האמיתית לזכיתה בהם. דן - כי דנני אלקים ואף **קיבל צלותי** (תרגום), ונפתלי - כי נפתלי אלקים נפתלתי עם אחותי וגם יכלתי - נתעקשתי והפצרתי פצירות ונפתולים הרבה **למקום** להיות שוה לאחותי ולזכות לבנים, קביל ה' בעותי באתחננותי בצלותי.

השושנה שבין החוחים בהרגישה ובתחושתה את צער העיבור אמרה אם כן למה לה להתאות ולהתפלל על ההריון והחליטה לילך לבית מדרשו של שם ולדרוש את ה'.

| **וברור לו לרבנו משה** (בן נחמן) **שדרישה זו אצל ה' היא רק להתפלל.** (בראשית כה כב)

וכן פשוט לו עת משה משיב לחותנו את התפקידים הרבים המוטלים עליו ושלפיכך העם עומדים עליו מן בקר עד ערב - כי יבא אלי העם לדרוש אלקים להתפלל על חוליהם כי זה יקרא "דרישת אלקים", וכן יעשו עם הנביאים כמו שאמר לפנים בישראל כה אמר האיש בלכתו לדרוש אלקים לכו ונלכה עד הרואה. וכן ודרשת את ה' מאותו לאמר האחיה מחולי זה - שיתפלל עליו ויודיענו אם נשמעה תפילתו. (שמות יח טו - וברמב"ן)

והסכים עמו חותנו והודה לו על הדבר הראשון ואמר לו היה אתה בעבורם עומד נגד האלקים להתפלל אליו, רק המליץ לו שישב באהל מועד מזמן לפניו לדרוש אותו.

| **ובספר תורת כהנים בסופו השריש שוב רבנו משה:**

והכלל, כי בהיות ישראל שלמים והם רבים לא יתנהג עניינם בטבע כלל לא בגופם ולא בארצם ולא בכללם ולא ביחיד מהם כי יברך השם לחמם ויסיר מחלה מקרבם **עד שלא יצטרכו לרופא** ולהשתמר בדרך מדרכי הרפואות כלל. וכן היו הצדיקים עושים בזמן הנבואה וגם כי יקרא עוון שיחלו לא **ידרוש ברופאים** רק בנביאים. וזהו שציין הכתוב גם בחליו לא דרש את ה' כי ברופאים. שהדורש את ה' בנביא לא ידרוש ברופאים. ומה חלק לרופאים בבית עושי רצון השם אחר שהבטיח והסירותי מחלה מקרבך.

הכרה אמיתית וחזקת שאף שזכיתו ונמסר לי מפתח של חיה ויש בכחי להבטיחך על בן אבל במהותי הנני בשר ודם שהיום חי ומחר מת ואסור לי ואי אפשי לפעול ישועות להכניס לאזניו את לחישת הסובבים אותו שלית דין בר אינש וככל היוצא מפיו יעשה, צדיק גוזר והקב"ה מקיים.

נמצא אתה אומר שרק כאשר נתגבר עליה צער העיבור והיתה בכלל חולה הרשתה רבקה לעצמה [כי הלכה בלא רשות יצחק - רמב"ן כ"ז ד'] לילך אצל שם **שיתפלל** עליה, והוא הודיע

לה שלא תפחד כי בעבור שהיתה מעוברת תאומים הוא הרצוץ הזה בבטנה.

וכאן הבן - חי בשנות האלפיים למניינם - שואל שאלת תם אם קיים בדור אדם גדול כשם המהוה כתובת לדרישת אלקים למה להמתין לשעת צער העיבור ראוי היה שמיד לאחר שהמתינו עשר שנים שתהא בת י"ג שנים וראויה להריון גישו אליו ויקבלו ממנו **"הבטחה"** או לפחות "ברכה" שלעת כזאת יחבקו פרי בטן, ולמה המתינו שנים כה יקרות שהצריכו אותם לתפוס כל אחד קרן זוית ולעמוד בה ולהתפלל תפילות מרובות כעתר של

ואל תשאלני מהאשה השונמית שאורחה אלישע שמע ממשרתו שאבל בן אין לה ואישה זקן ובהכרת הטוב על טרחתה בעבורו קם ואמר לה: למועד הזה כעת חיה את חובקת בן והכי הוא היה.

שהרי כבר כתבו התוד"ה שלשה (תענית ב.) שלא נמסרו לשליח להיות ממונה עליהם לעולם.

ואם כן כשם שמפתח של תחיית המתים נמסר לאלישע והיה ברוחו פי שנים מרבו בהחיותו את בן השונמית ואת האישה שהוטל למרגלותיו בקברו, כך נמסר לו מפתח של חיה והיה בכחו להבטיח לה בן.

אבל קירות בית השונמית שבו התגוררה היא ובנה חבקוק [חבקת- חבקוק זוה"ק] ספוגים **חיי אמונה** המיוסדים על יסוד אחד שקבע בנה (מכות כג.) "וצדיק באמונתו יחיה", שכל המתאוה לפרי בטן ישפך לבו **לפני ה'** השוכן בכל מקום ויעתיר לפניו עדי שיזכרהו לטובה ובמפתח של חיה המסור **אך ורק** בידו ית' יפתח את רחם רעייתו ואין היא מבינה היאך מסכנים אברכים בני תורה להכנס לכפר ערבי השורץ מבני דודינו פראי האדם הלוטשים עיניים מזרות אימה לבוא ולשפוך שיח ולהגיר דמעה על קירות אותו בית ועליה שבה השתכן אורחה האישה קדוש שעבר עליהם תמיד.

וכי קדושת הגוף שהבריחה מעל שולחנו כל זבוב (ברכות י.) נגעה אל קירות הבית וקדשתם בקדושת דמים להיות מקום הראוי לתפילה, ולהיות מובטחים בישועה, הלא בהסתלקותו השיב הוא את מפתח החיה לבעליו שמאז לא נתננו לשליח אחר.

ומעולם לא עלה על דעת שום אחד ממציאי הסגולות להביא את מטת האדם שיצאה נשמתו באחד ולהכניסו לאותו הבית שבשונם, ולהמתין זמן עדי תשוב רוחו מכה אותו החיאה שעשה אלישע והצליח בה מכה המפתח של תחיית המתים שנתן לו.

והרי גם שם סגר הדלת בעד שניהם **ויתפלל אל ה'** -ואהני לו תפילתו לזכות ולקבל את המפתח של תחיית המתים שמסרו לו הקב"ה, והשונמית נקראה אליו לישא את בנה ולצאת ולהשמיע כי חיי בנה ניתנו לו בזכות היסוד שחקק, -צדיק באמונתו יחיה.

ולאפוקי ולהוציא מלבן של טועים שיתלו שום זכות וקדושה מופתית בקירות ובחלל הבית.

ומינה נילף שגם הולדת הבן היתה מכה האמונה בהבטחת אלישע איש האלוקים, שכהכרת הטוב עבור כל החרדה שחרדה היא ובעלה אליו זכה שימסר לו מפתח של חיה ויוכל להודיע כי כעת חיה את חבקת בן.

והביא רש"י בפרשת וירא (י"ח) את זהירותו מלומר לה "למועד אשוב" ונמוקו עמו אותם המלאכים שהם חיים וקיימים לעולם אמרו- למועד אשוב, **אבל אני בשר ודם** שהיום חי ומחר מת אומר בן שאני חי ובין שאני מת למועד את חובקת בן.

הכרה אמיתית וחוחכת שאף שזכיתי ונמסר לי מפתח של חיה ויש בכחי להבטיחך על בן אבל במהותי הנני **בשר ודם** שהיום חי ומחר מת ואסור לי ואי אפשרי לפעול ישועות להכניס לאוזניו את לחישה הסובבים אותו שלית דין בר אינש וככל היוצא מפיו יעשה, צדיק גוזר והקב"ה מקיים אלא יודע הוא שבידו אפקיד רוחי ועל כל נשימה ונשימה אהללו ובצאת רוחו בשעה שיבקש להחזיר הנשמה שנתן בו- ישב לאדמתו.

אך כל זמן שבחסדיו ית' הנשמה בקרבו מסוגל הוא למסור בידי מפתח של חיה ומכחו בלבד מבטיחך אני שלמועד הזה כעת חיה את חבקת בן.

אבל ביחס להמשך חיי אין לי שוב הבטחה כי אין אני מלאך החי וקיים לעולם.

ב.

ומה מתפלץ הלב לדפדף בין עליו ודפיו של ה"נאמן" לשולחיו ביום השלישי שנכפלו בו דפי העתון ולמצוא בעמודו ה-30 את הספור הפלאי שמרעיד כל לב יהודי.

| מרעיד, כן. כל לב? כן אבל לב יהודי מתפלץ וזועק עד היכן הדרדרנו

אנו מאמינים בני מאמינים ומשלשים יום בתפלה שתקנו מאה ועשרים אנשי כנסת הגדולה וביניהם נביאים את ברכת גבורות שבה חייבנו לספר בשבחו של מקום שהוא ורק "מחיה מתים **אתה**" -והיינו שמפתח של תחיית המתים מסור בידו בלבד ולא נמסר לשליח להיות לו לעולם. (תוד"ה שלשה ה"ל)

ואם תאמר של **תחיית המתים** -היינו להחיות מתים כבן השונמית וכבן הצרפית שהחיה אליהו מסור לו לבדו וכדגמרינן מקרא וידעתם כי אני ה' בפתחי את קברכם (תענית ב.) אבל משך ימינו על הארץ אין הוא בידו ויש באפשרותנו להאריך ולהבטיח חיים.

"מכלכל חיים בחסד" -הוקש ל"מחיה מתים ברחמים רבים" מה השני נמסר רק בידו ית' ולא נמסר לשום שליח אף הראשון להורות בא שהמודד (מלשון מכילתא) וחולק חיים עלי אדמות זה רק הוא יתברך, וברצותו- תשכן הנשמה ורוח חיים באדם המיוסר והלוקה בגופו ובגזירתו -יטול הפקדון המופקד בגוף וישבנה לצור מחצבתה והגוף שהוא מעפר ישוב אל העפר ופקודתו שמרה רוח כל אדם עדי תבוא שעת הגזירה ותום ה"ויזה" אשר קצב לה להיות בתוככי גוש העפר ואשר השביעה בהורדתה מתחת כסא כבודו שמשם נחצבה שתקנה מקומה באדם.

וממילא כפירה גמורה היא לכותרת הכתובה באותיות קדוש לבנה על שטר ההבטחה המיוחד של "מובטחים לחיים", וממילא שאין ראש חודש כסלו הבעל"ט בבחינת שטרי חיים המאוחרין שפקע שעבודו וזכותו.

והגב' המנוחה אילה בת מסעוד דרהין חיה בשנת תשפ"א מכה השטר והדף שסמל קופת העיר מוטבע עליו, ולא השטר "מובטח לחיים" הוא שהעניק לה שנת חיים נוספת, ומה שבנה ישראל מאיר לא הצליח להשיג לה שטר זה של "מובטחים לחיים" לשנת תשפ"ב לא אפשר ח"ו למלאך המות ליטול את נשמתה בין כסה לעשור, והקב"ה לא התקיל את כרטיס האשראי.

אלא מובטחני שעתה שקבעה מקומה בעולם האמת אם תזכה תשוב ותתראה אליו ותבקש אותו שמפלאפנו 054-8422990- תצא ההכרזה והודאה שהמכלכל חיים היטיב עמי במשך ארבע שנים וקצב לי למרות מחלתי ומצבי הקשה עוד שנות חיים להרבות צדקה ומעשים טובים כשהצדקה מצלת ממות [חלק מהצדקות יעודו גם ל"קופת העיר"] ואף הנותן צדקה על מנת שיחיה -הרי זו צדקה גמורה. (ב"ב י.)

אבל בראש השנה תשפ"ב נחתם דיני לסיים את שנות חיי ויהיו חיי מרגלית ששים שנה ושש שנים -שני חיי מרגלית כולם שוין לטובה, ותמת שם מרגלית ותשוב נשמתה ליוצרה ויבאו בניה ומשפחתה לבכות ולספוד לה, ולומר שיועד ה' ימי תמימים והוא הקוצבם והוא החותכם ה'-נתן והוא גם אשר לקח, יהי שמו מבורך. תהא נשמתה צרורה בצרור החיים.

ויהיו נשמותינו אמונות לחזור ולצעוד בדרך האמונה והברורה: **בידו אפקיד רוחי בעת אישן ואעירה ועם רוחי גויתי -ה' לי ולא אירא!**

מרעיד, כן. כל לב? כן אבל לב יהודי מתפלץ וזועק עד היכן הדרדרנו.

לברור נקודת ההפצה הקרובה אליך: 077-52-80-989 | אופקים | ביתר עילית | חיפה | טלזסטון | ירושלים | עפולה | פתח תקווה | רכסים

השבוע פרשת תולדות | זכות הגיליון מוקדש:

רפואה שלימה לילד הצדיק **דניאל שלום** בן מזור ני"ו | הצלחה בתורה של הבה"ח **עזרא** בן רחל ני"ו

יו"ל ע"י המכון להוצאת כתבי הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א | לתרומות והנצחות: 077-52-80-989